

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

23 aprilie 2009*

În cauza C-362/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 4 septembrie 2006,

Markku Sahlstedt și alții, reprezentați de K. Marttinen, asianaajaja,

recurenți,

celelalte părți în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii M. Huttunen și M. van Beek, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: finlandeza.

susținută de:

Regatul Spaniei, reprezentat de domnul F. Díez Moreno, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenient în recurs,

Republica Finlanda,

intervenientă în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul K. Schiemann, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, domnii J. Makarczyk, P. Kūris, L. Bay Larsen (raportor) și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: doamna K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 februarie 2008,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 23 octombrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Prin recursul formulat, domnul Sahlstedt și ceilalți recurenți solicită anularea Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 22 iunie 2006, Sahlstedt și alții/Comisia (T-150/05, Rec., p. II-1851, denumită în continuare „ordonanța atacată”), prin care Tribunalul a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei 2005/101/CE a Comisiei din 13 ianuarie 2005 de adoptare, în temeiul Directivei 92/43/CEE a Consiliului, a listei siturilor de importanță comunitară pentru regiunea biogeografică boreală (JO L 40, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 3, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- ² Potrivit celui de al șaselea considerent al Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109, denumită în continuare „Directiva habitate”), pentru a menține sau pentru a readuce habitatele naturale sau speciile sălbatice de importanță comunitară la un stadiu corespunzător de conservare, trebuie desemnate arii speciale de conservare, astfel încât să se creeze o rețea ecologică europeană coerentă, conform unui program bine stabilit.

3 Articolul 4 din Directiva habitate prevede:

„(1) Pe baza criteriilor stabilite în anexa III (Etapa 1) și a informațiilor științifice pertinente, fiecare stat membru propune o listă de situri de pe teritoriul său, indicând, pentru fiecare dintre ele, tipurile de habitate naturale din anexa I și speciile indigene din anexa II adăpostite de respectivul sit. Pentru speciile de faună cu arii mari de extindere, siturile corespund acelor teritorii din aria de extindere a respectivelor specii care prezintă elementele fizice sau biologice esențiale pentru viața și reproducerea lor. [...]

Lista este transmisă Comisiei în termen de trei ani de la notificarea prezentei directive, însoțită de informații despre fiecare sit. Informațiile respective trebuie să includă harta sitului, numele și localizarea acestuia, întinderea și datele rezultate din aplicarea criteriilor enumerate în anexa III (Etapa 1), înscrise într-un formular pe care Comisia urmează să-l stabilească în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 21.

(2) Pe baza criteriilor stabilite în anexa III (Etapa 2) și atât în cadrul fiecăreia dintre cele cinci regiuni biogeografice prevăzute la articolul 1 litera (c) punctul (iii), cât și al ansamblului teritoriului prevăzut la articolul 2 alineatul (1), Comisia stabilește, prin acord cu fiecare stat membru, un proiect de listă a siturilor de importanță comunitară, pornind de la listele întocmite de statele membre și punându-le în evidență pe acelea care adăpostesc unul sau mai multe tipuri de habitate naturale prioritare sau specii prioritare.

[...]

Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 21, lista siturilor selectate ca situri de importanță comunitară, cu evidențierea celor care adăpostesc unul sau mai multe tipuri de habitate naturale prioritare sau specii prioritare.

(3) Lista menționată la alineatul (2) se întocmește în termen de șase ani de la notificarea prezentei directive.

(4) După adoptarea unui sit de importanță comunitară în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul (2), statul membru respectiv desemnează situl ca arie specială de conservare cât mai curând posibil, în termen de maximum șase ani, stabilind prioritățile în funcție de importanța siturilor pentru menținerea sau readucerea la un stadiu corespunzător de conservare a unui habitat natural din anexa I sau a unei specii din anexa II ori pentru coerența sistemului Natura 2000 și în funcție de pericolele de degradare sau distrugere ce amenință respectivele situri.

(5) De îndată ce este inclus în lista menționată la alineatul (2) al treilea paragraf, orice sit este supus dispozițiilor articolului 6 alineatele (2), (3) și (4).”

4 Articolul 6 din această directivă are următorul cuprins:

„[...]”

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a evita, pe teritoriul ariilor speciale de conservare, deteriorarea habitatelor naturale și a habitatelor speciilor, precum și

perturbarea speciilor pentru care au fost desemnate respectivele arii, în măsura în care perturbările respective ar putea fi relevante în sensul obiectivelor prezentei directive.

(3) Orice plan sau proiect care nu are o legătură directă cu sau nu este necesar pentru gestionarea sitului, dar care ar putea afecta în mod semnificativ aria, *per se* sau în combinație cu alte planuri sau proiecte, trebuie supus unei evaluări corespunzătoare a efectelor potențiale asupra sitului, în funcție de obiectivele de conservare a acestuia din urmă. În funcție de concluziile evaluării respective și în conformitate cu dispozițiile alineatului (4), autoritățile naționale competente aprobă planul sau proiectul doar după ce au constatat că nu are efecte negative asupra integrității sitului respectiv și, după caz, după ce au consultat opinia publică.

(4) Dacă, în ciuda unui rezultat negativ al evaluării efectelor asupra sitului și în lipsa unei soluții alternative, planul sau proiectul trebuie realizat, cu toate acestea, din motive cruciale de interes public major, inclusiv din rațiuni de ordin social sau economic, statul membru ia toate măsurile compensatorii necesare pentru a proteja coerența globală a sistemului Natura 2000. Statul membru informează Comisia cu privire la măsurile compensatorii adoptate.

În cazul în care situl respectiv adăpostește un tip de habitat natural prioritar și/sau o specie prioritară, singurele considerente care pot fi invocate sunt cele legate de sănătatea sau siguranța publică, de anumite consecințe benefice de importanță majoră pentru mediu sau, ca urmare a avizului Comisiei, de alte motive cruciale de interes public major.”

Istoricul cauzei

- 5 Prin decizia în litigiu, Comisia a adoptat lista siturilor de importanță comunitară pentru regiunea biogeografică boreală.

- 6 Această decizie a integrat în cadrul siturilor menționate anumite terenuri aparținând unor persoane fizice, printre care toți recurenții cu excepția Maa- ja metsätaloustuot- tajain keskusliitto MTK ry (denumită în continuare „MTK ry”). Aceasta din urmă este o asociație care regrupează aproximativ 163 000 de agricultori și silvicultori.

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

- 7 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 18 aprilie 2005, domnul Sahlstedt și ceilalți recurenți au formulat acțiunea în cauză în care s-a pronunțat ordonanța atacată.
- 8 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 5 iulie 2005, Comisia a invocat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 9 Prin ordonanța atacată, Tribunalul a respins acțiunea respectivă ca inadmisibilă, pentru motivul că decizia în litigiu nu îi privește în mod direct pe domnul Sahlstedt și pe ceilalți recurenți, care nu sunt destinatarii acesteia.
- 10 La punctul 54 din ordonanța atacată, Tribunalul a arătat că decizia în litigiu, care desemnează ca situri de importanță comunitară zone ale teritoriului finlandez, nu produce, ca atare, efecte asupra situației juridice a recurenților, care au calitatea de proprietari de terenuri situate în aceste zone. Potrivit Tribunalului, întrucât nu conține nicio dispoziție cu privire la regimul de protecție a siturilor de importanță comunitară precum măsuri de conservare sau proceduri de autorizare care trebuie respectate, această decizie nu afectează nici drepturile și obligațiile proprietarilor de bunuri imobile, nici exercitarea acestor drepturi. Tribunalul a apreciat că, spre deosebire de ceea ce susțineau domnul Sahlstedt și ceilalți recurenți, includerea respectivelor zone pe lista siturilor de importanță comunitară nu creează nicidecum obligații pentru operatorii economici sau pentru persoanele fizice.

- 11 Din cuprinsul punctului 59 din ordonanța atacată reiese că, potrivit Tribunalului, niciuna dintre obligațiile prevăzute la articolul 6 alineatele (1)-(4) din Directiva habitate nu este direct aplicabilă domnului Sahlstedt și celorlalți recurenți. Astfel, toate aceste obligații necesită adoptarea unui act din partea statului membru în cauză prin care acesta să precizeze în ce mod urmărește să le pună în aplicare pe fiecare dintre ele, fie acestea măsuri de conservare necesare [articolul 6 alineatul (1) din Directiva habitate], măsuri necesare pentru a evita deteriorarea sitului [articolul 6 alineatul (2) din această directivă] sau acordul care trebuie dat de autoritățile naționale competente cu privire la un proiect care ar putea afecta în mod semnificativ un anumit sit [articolul 6 alineatele (3) și (4) din directiva menționată].
- 12 În continuare, la punctul 61 din ordonanța atacată, Tribunalul a arătat, pe de o parte, că, asemenea recurenților persoane private, nu se poate considera că decizia în litigiu îi privește direct pe membrii MTK ry și, pe de altă parte, că această asociație nu a demonstrat că ar avea un interes propriu pentru continuarea acțiunii precum poziția de negociator care ar fi afectată de respectiva decizie.
- 13 În sfârșit, la punctul 62 din ordonanța atacată, Tribunalul a considerat că, întrucât decizia în litigiu nu îi privește direct pe recurenți, nu este necesar să se pronunțe asupra aspectului dacă aceștia sunt vizați în mod individual.
- 14 Tribunalul a precizat totuși la punctul 63 din această ordonanță că, nefiind în drept să solicite anularea deciziei în litigiu, recurenții pot contesta măsurile adoptate în aplicarea articolului 6 din Directiva habitate care îi afectează și, în acest cadru, păstrează posibilitatea de a invoca nelegalitatea deciziei în fața instanțelor naționale care se pronunță respectând articolul 234 CE.

Concluziile părților

- 15 Prin recursul formulat, domnul Sahlstedt și ceilalți recurenți solicită Curții anularea ordonanței atacate, precum și a deciziei în litigiu și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 16 Comisia solicită Curții respingerea recursului în întregime și obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.
- 17 Regatul Spaniei solicită de asemenea respingerea recursului.

Cu privire la recurs

- 18 În recursul formulat, domnul Sahlstedt și ceilalți recurenți invocă trei motive întemeiate pe o lipsă a motivării ordonanței atacate, pe o eroare de drept care viciază aprecierea Tribunalului potrivit căreia decizia în litigiu nu îi privește în mod direct pe recurenți, precum și pe nerespectarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă.

Aprecierea Curții

- 19 În prealabil, trebuie amintit că, în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva deciziilor al căror

destinatar este și împotriva deciziilor care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc „în mod direct și individual”.

- 20 În speță, este cert că recurenții nu sunt destinatarii deciziei în litigiu.
- 21 Deși Comisia a contestat de asemenea că decizia îi privește în mod individual pe recurenți, Tribunalul nu s-a pronunțat decât asupra aspectului dacă recurenții sunt vizați în mod direct de aceasta.
- 22 Trebuie amintit că, în această privință, criteriul care condiționează admisibilitatea unei acțiuni formulate de o persoană fizică sau juridică împotriva unei decizii al cărei destinatar nu este de cerința ca decizia să o privească în mod direct și individual, stabilită la articolul 230 al patrulea paragraf CE, constituie o cauză de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică pe care instanțele comunitare o pot examina oricând, chiar și din oficiu (a se vedea în acest sens în special Ordonanța din 5 iulie 2001, Conseil national des professions de l'automobile și alții/Comisia, C-341/00 P, Rec., p. I-5263, punctul 32, și Hotărârea din 29 noiembrie 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall și alții/Comisia, C-176/06 P, punctul 18).
- 23 Prin urmare, chiar presupunând că decizia în litigiu i-ar privi în mod direct pe domnul Sahlstedt și pe ceilalți recurenți, pentru ca acțiunea lor împotriva acestei decizii să fie admisibilă, trebuie de asemenea ca aceștia să fie vizați în mod individual de decizia menționată.
- 24 Astfel cum se menționează la punctul 46 din ordonanța atacată, recurenții au arătat că decizia în litigiu îi privește în mod individual, în special, pe toți proprietarii funciari care

dețin terenuri situate în cadrul siturilor înscrise pe lista aprobată de Comisie și în raport cu care va trebui să se aplice o interdicție de deteriorare.

- 25 Din cuprinsul punctelor 25, 31, 33 și 34 din ordonanța atacată rezultă că, în fața Tribunalului, Comisia a contestat că recurenții ar fi vizați în mod individual arătând în special că siturile incluse pe lista adoptată prin decizia în litigiu sunt desemnate exclusiv pe criterii biologice, că nu este posibilă, pe baza acestei decizii sau cel puțin pe baza datelor pe care Comisia le-a utilizat la elaborarea sa, identificarea proprietarilor acestor situri și că acestea din urmă interesează de asemenea alte sectoare ale societății în afara proprietarilor funciari, precum societățile de construcții, organizațiile neguvernamentale sau alți cetățeni.
- 26 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, alte persoane în afara destinatarilor unei decizii nu pot pretinde că respectiva decizie le privește în mod individual decât dacă aceasta le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau în temeiul unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, din acest motiv, le individualizează ca și în cazul destinatarului unei astfel de decizii (a se vedea în special Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, și Hotărârea din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., p. I-10737, punctul 33).
- 27 O decizie precum decizia în litigiu se înscrie în cadrul articolului 4 din Directiva habitate, care definește o procedură de clasificare a siturilor naturale în arii speciale de conservare (denumite în continuare „ASC”), procedură care trebuie în special să permită, astfel cum reiese din articolul 3 alineatul (2) din aceeași directivă, realizarea unei rețele ecologice europene coerente de ASC, denumită „Natura 2000”, compusă din situri care adăpostesc tipuri de habitate naturale enumerate în anexa I și, respectiv, habitate ale speciilor enumerate în anexa II la directiva menționată și care trebuie să asigure menținerea sau, dacă este cazul, readucerea la un stadiu corespunzător de conservare în aria lor de extindere naturală a tipurilor de habitate naturale și a habitatelor speciilor respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 2000, First Corporate Shipping, C-371/98, Rec., p. I-9235, punctele 19 și 20).

- 28 Astfel, decizia în litigiu, care vizează o serie de teritorii clasificate drept situri de importanță comunitară cu scopul de a permite realizarea respectivei rețele Natura 2000, are, în raport cu orice persoană interesată, o întindere generală în sensul că se aplică tuturor operatorilor care, indiferent de calitatea lor, exercită sau pot exercita, pe teritoriile în cauză, activități ce pot periclita obiectivele de conservare urmărite de Directiva habitate.
- 29 Cu toate acestea, trebuie amintit că, în mod repetat, Curtea a apreciat că faptul că o dispoziție are, prin natura și prin domeniul său de aplicare, caracter general prin aceea că se aplică tuturor operatorilor economici interesați nu exclude ca aceasta să îi poată viza în mod individual pe unii dintre acești operatori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 1994, *Codorniu*, C-309/89, Rec., p. I-1853, punctul 19, precum și Hotărârea din 22 iunie 2006, *Belgia și Forum 187/Comisia*, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, punctul 58).
- 30 În această privință, Curtea a considerat că, atunci când o decizie afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul în care acest act a fost adoptat în funcție de criteriile specifice membrilor acestui grup, actul poate privi în mod individual respectivele persoane în măsura în care ele fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici (a se vedea Hotărârea din 13 martie 2008, *Comisia/Infront WM*, C-125/06 P, Rep., p. I-1451, punctul 71 și jurisprudența citată).
- 31 Totuși, posibilitatea de a determina, cu mai mare sau cu mai mică precizie, numărul ori chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică o măsură nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate vizate în mod individual de această măsură atunci când este cert că această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite de actul în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 22 noiembrie 2001, *Antillean Rice Mills/Consiliul*, C-451/98, Rec., p. I-8949, punctul 52, precum și Ordonanța din 25 aprilie 2002, *Galileo și Galileo International/Consiliul*, C-96/01 P, Rec., p. I-4025, punctul 38, și Ordonanța din 8 aprilie 2008, *Saint-Gobain Glass Deutschland/Comisia*, C-503/07 P, Rep., p. I-2217, punctul 70 și jurisprudența citată).

- 32 Or, în speță, rezultă că, cu excepția MTK ry, decizia în litigiu privește recurenții numai prin aceea că sunt titulari de drepturi asupra unor terenuri incluse în anumite situri de interes comunitar reținute de Comisie în scopul instituirii unei rețele ecologice europene coerente de ASC, și anume în temeiul unei situații obiective de fapt și de drept definite de actul în cauză, și nu în funcție de criteriile proprii categoriei proprietarilor funciari.
- 33 Așadar, dat fiind că decizia în litigiu nu a fost adoptată în temeiul situației particulare a proprietarilor funciari, aceasta nu poate fi privită ca un ansamblu de decizii individuale adresate fiecărui proprietar funciar.
- 34 Rezultă că recurenții, cu excepția MTK ry, nu pot fi considerați vizați în mod individual de decizia în litigiu, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE.
- 35 În ceea ce privește MTK ry, trebuie amintit că apărarea unor interese generale și colective ale unei categorii de justițiabili nu este suficientă pentru a stabili admisibilitatea unei acțiuni în anulare formulate de o asociație. În afara unor circumstanțe speciale, precum rolul pe care aceasta l-ar fi putut juca în cadrul unei proceduri care a condus la adoptarea actului în cauză, o astfel de asociație nu poate formula o acțiune în anulare în cazul în care membrii săi nu ar putea face acest lucru în mod individual (a se vedea în special Ordonanța din 18 decembrie 1997, Sveriges Betodlares și Henrikson/Comisia, C-409/96 P, Rec., p. I-7531, punctul 45).
- 36 Or, astfel cum s-a constatat la punctul 34 din prezenta hotărâre, persoanele fizice sau juridice proprietari de terenuri incluse în siturile de interes comunitar reținute de decizia în litigiu nu sunt vizate în mod individual de aceasta. Prin urmare, MTK ry, chiar presupunând că numără astfel de persoane printre membrii săi, nu poate, ca atare, să fie considerată vizată în mod individual de decizia menționată.

- 37 Din considerațiile de mai sus rezultă că domnul Sahlstedt și ceilalți recurenți nu sunt vizați în mod individual de decizia în litigiu.
- 38 Rezultă că primele două motive întemeiate pe o lipsă a motivării ordonanței atacate și, respectiv, pe o eroare de drept care viciază aprecierea Tribunalului potrivit căreia recurenții nu sunt direct vizați de decizia în litigiu trebuie respinse ca inoperante.
- 39 Prin urmare, trebuie examinat al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă.

Argumentele părților

- 40 Prin intermediul celui de al treilea motiv, Sahlstedt și alții arată că, dacă le este interzis dreptul de a formula o acțiune, nu vor avea nicio posibilitate de a formula obiecții împotriva deciziei autorității în temeiul căreia a fost inclus în rețeaua Natura 2000 teritoriul care cuprinde proprietățile funciare pe care le dețin și au fost impuse restricții sub forma interzicerii deteriorării și a obligației de evaluare.
- 41 Regatul Spaniei susține că imposibilitatea de a se apăra invocată de Sahlstedt și alții nu există. Astfel, clasificarea drept ASC ar putea fi atacată în fața instanțelor naționale.

Aprecierea Curții

42 Contrar susținerilor recurenților, constatarea Tribunalului potrivit căreia concluziile acestora în sensul anulării deciziei în litigiu trebuie respinse ca inadmisibile nu echivalează cu o denegare de dreptate.

43 În această privință, este suficient a se aminti că, astfel cum reiese în esență din cuprinsul punctului 63 din ordonanța atacată, particularii trebuie să poată beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor pe care le au în temeiul ordinii juridice comunitare. Protecția jurisdicțională a persoanelor fizice sau juridice care nu pot, din cauza condițiilor de admisibilitate prevăzute de articolul 230 al patrulea paragraf CE, să atace în mod direct actele comunitare de tipul deciziei în litigiu trebuie asigurată în mod eficient prin căile de atac din fața instanțelor naționale. Conform principiului cooperării loiale prevăzut de articolul 10 CE, acestea sunt obligate să interpreteze și să aplice, în cea mai mare măsură posibilă, normele interne de procedură care guvernează exercitarea căilor de atac într-un mod care să permită persoanelor menționate să atace în justiție legalitatea oricărei decizii sau a oricărei măsuri naționale privind aplicarea față de acestea a unui act comunitar precum cel în cauză, invocând nevaliditatea acestuia din urmă și determinând astfel respectivele instanțe să sesizeze Curtea în această privință prin intermediul unor întrebări preliminare (Hotărârea din 22 martie 2007, Regione Siciliana/Comisia, C-15/06 P, Rep., p. I-2591, punctul 39).

44 Prin urmare, și al treilea motiv trebuie respins.

45 Din considerațiile de mai sus rezultă că recursul trebuie respins în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 46 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 47 Întrucât Comisia a solicitat obligarea domnului Sahlstedt și a celorlalți recurenți la plata cheltuielilor de judecată, iar aceștia au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.
- 48 În temeiul articolului 69 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, aplicabil de asemenea procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, este necesar ca Regatul Spaniei și Republica Finlanda să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

- 1) **Respinge recursul.**
- 2) **Îi obligă pe domnul Sahlstedt și pe ceilalți recurenți la plata cheltuielilor de judecată.**
- 3) **Regatul Spaniei și Republica Finlanda suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături